

Olaf Fønss som Ingo Theoso.

Alma Hinding som Comtesse Elisa.

Kinografens Olaf Fønss-Film!

LIVETS STORMAGTER

SAMFUNDSSKUESPIL I 5 AKTER

Denne storslaaede Film i **bedste danske Film-Kunst** er rig paa **store Begivenheder** og følges derfor i interesseret
..... Spænding fra først til sidst!

Filmselskabet „Kinografen“, København og Bergen.

Legen i Slotshaven

LIVETS STORMAGTER.

Samfundsskuespil i 5 Akter

af Djalmar Christofersen.

Iscenesat af Alfred Cohn.

I Hovedrollerne:

Olaf Fønss og Alma Hinding.

Optaget paa A/s Kinografens Optagelsesteater.

HOVEDPERSONERNE:

Ingo Theoso	Hr. Olaf Fønss.
Grev Fontana	Hr. Albrecht Schmidt.
Comtesse Elisa, hans Datter . .	Frk. Alma Hinding.
Bankier v. Goll	Hr. Cajus Bruun (Det kgl. Teater).
Jan v. Goll	Hr. Robert Schmidt (Betty Nansen-Teatret).
Ingos Moder	Fru Augusta Blad (Det kgl. Teater).
Didier Manon	Fru Gudrun Bruun (Dagmar-teatret).
Prælaten, Huslægen, Bokseren, unge Piger, Arbejdere, Bønder, Byboere etc.	

1. Akt:

„Den Kamp, jeg kæmper, maa jeg kæmpe alene.“

„Han, der altid var den kækkeste, den modigste og stærkeste blandt Kammeraterne, er nu tungsindig og grublende, — han er

22/4 18

ved sine religiøse Studier kommen i Tvivl . . .“ Saaledes klager Ingos svagelige Moder til Huslægen, der straks gør sin Indflydelse gældende og søger at forklare Ingo om Livets Solside — Ungdommens Virke: „Det fundamentale i Alverdens Religion er Kærligheden!“

Ingo har taget sin Beslutning. — „Ja, derud! Kærlighedens Evangelium vil jeg udbrede blandt alle Menneskene!“

Kærlighedens Evangelium

Og han rejser ud for at begynde sin Mission. Ved den rørende Afsked mellem Moder og Søn har hun givet ham en forseglet Pakke med de Ord: „Aabn denne Pakke, naar jeg ikke er mere!“

Det er Elisa Fontanas Fødselsdag. Den unge, smukke og livs-

glade Comtesse modtager som Gave af sin Fader, Greven, et kostbart Smykke. „Din Moders Yndlingssmykke,“ siger han, idet han kysser sin elskede Datter.

Lidt efter er Veninderne — en Flok glade unge Piger i hvide Kjoler — samlede i den pragtfulde store Have. Under deres Leg kommer de ud paa Vejen udenfor, hvor Elisa faar et mærkeligt Møde med en ung Mand i en tarvelig lang sort Frakke. Hans Ansigt har et alvorligt, drømmende Udtryk — det er Ingo. Den fornemme unge Pige irriteres af den fattige Mands ironiske Smil, da han rækker hende de tabte Blomster. Hovmodig gaar hun tilbage, fulgt af de andre. Ingo staar alvorlig et Øjeblik, — saa finder han paa Jorden — et pragtfuldt Halssmykke.

— det samme ankommer Bankier v. Goll og hans Søn til Slottet. Grev Fontana, der er i dyb Gæld til Bankieren, vil have yder-

I tvivlsomt Selskab

ligere Laan, men Goll vil kun give ham dette imod som Pant at faa det kostbare Familiesmykke, han véd eksisterer. Der er ingen Udvej, hvor ondt det end gør Faderen, han er i v. Golls Garn. — Men Elisa har tabt Smykket!

2. Akt:

Kærlighedens Evangelium.

Grev Fontana er baade ængstelig og rasende. Smykket maa skaffes for alt i Verden. Det gælder hans Ære. For at vinde Tid indbyder han de to Gæster til nogle Dages Ophold paa Slottet.

Den unge Jan v. Goll benytter disse Dage. Han er stærkt forelsket i Elisa, og da hun en Dag angst flygter for hans Bru-

talitet, synker hun besvimet om og reddes af Manden i den lange Frakke. Det er Ingo, som bærer Elisa tilbage til Slottet.

„Hvem er De?“ spørger Greven.

„Man kalder mig de fattiges Præst!“

Elisa erfarer, hvilken fortvivlet Situation Faderen er i. Hun sætter sig ene i dybe Tanker; men Tankerne er dog mest hos ham, hun ikke kan glemme — ham i den lange Frakke, ham med det mærkelige Blik

Ingo sender med en lille Pige Smykket til Slottet, men det falder i Jans Hænder, og nu benytter denne listige Fyr og hans Fader sig deraf til at ville tvinge Fontana til Giftermaalet med Jan og Elisa.

— — —
Ude paa en aaben Plads ved Skoven er forsamlet en stor Skare Mænd og Kvinder. Op over dem rager Ingos alvorlige

En Bombe knuser Muren

Skikkelse. Han taler; det er Kærlighedens Evangelium, han prædiker. Og her staar Elisa, lyttende til hans Ord. Deres Øjne mødes i et langt Blik. Senere ved et Stævnemøde i Skoven er de to Hjerter knyttet til hinanden.

Og da Fontana meddeler Elisa, at han har givet sit Samtykke til Ægteskabet med Jan, nægter hun rasende. „Du vil sælge mig som en Vare!“ Dog Ingos Forsøg paa at tale Greven til Fornuft er omsonst.

3. Akt:

I Brudedragten.

Fire Maaneder efter fører Jan v. Goll sin unge Brud hjem. Elisas Ansigt er et rørende Udtryk for Sorg. Hun skænker ikke den Pragt, der omgiver hende, et Blik

Da Jan Bryllupsaftenen sejrbevidst træder ind til hende, sker der et frygteligt Optrin. „Jeg har giftet mig for at frelse min Fa'r — ellers er vi to fremmede for hinanden!“ raaber hun, da han vil gøre hende Tilnærmelser.

Faa Dage efter vil Jan ved en Fest prale af sin adelige Hustru, men Situationen bliver pinlig skuffende for ham.

Imidlertid hjælper og trøster Ingo stadig de syge og fattige, men hans Tanker er tillige hos Elisa. Jan vil have Hævn over denne Prædikant, „der kun ophidser de fattige mod de besiddende Klasser“, og han underkøber en Bokser til at udføre et Overfald, der en Aften finder Sted i en Sidegade.

4. Akt: Guldets Præster.

Der er allarmerende Krigsrygter i Omløb. Folk frygter at

..... og under Lysekronen fandt de Døden.

miste deres Penge, og en Menneskevrimmel samles udenfor Bankerne.

Goll er netop i Færd med at benytte sin Pengetællemaskine, da Jan træder ind for at presse endnu en stor Chek af ham til sit vilde Liv, som han fortsætter paa Hotellet i et tvivlsomt Selskab. Han er betaget af Didier Manon, en smuk Demimonde, om hvis Hals han lægger det kostbare Smykke.

Paa Vejen hjem sker der en Katastrofe, der ender med, at Jan og hans Elskerinde saarede bringes til Herberg for Hjemløse. Her er ogsaa Ingos Gerning, og da han genkender Jan, tager han sin Beslutning.

Den stakkels Elisa ligger sovende i sit elegante Soveværelse, ad hun pludselig vækkes. Det er Ingos Bud efter hende.

Inde i Sygeværelset sidder Didier Manon ved Jans Seng. Da hendes Kaabe glider til Side og hun staar i sit forrevne Selskabs-toilette, farer Elisa pludselig imod hende i bestyrtet Udbrud: „Min Moders Smykke!“

Kort efter finder en forklarende, oprivende Scene Sted hos gamle v. Goll.

5. Akt: Dødens Apotheose.

Byen er opskræmt. Uroligheder ved Grænsen.

Ingos Moder er død, og han aabner nu den forseglede Pakke, der giver ham en frygtelig Oplysning. — Forpint beder Elisa ham om Hjælp. Og da han beslutter at fortælle hende den store Hemmelighed, synes der at bryde en Haabets Straale frem. Ingo redder Grev Fontana af Bankierens Klør, medens Elisa flygter til sin Fader, hvor hun overraskes af sin Mand, der med Magt fører hende med sig tilbage.

Men om Natten faar gamle Goll, da han vil gribe en Tyv ved sit Pengeskab, et saadant Chok ved at se, hvem Tyven er, at han dødssyg bringes til Sengs.

Byens Borgere forlader deres Hjem af Frygt for den fjendtlige Invasion. Kanonerne Torden høres allerede. Byen bliver bombarderet.

Trods dette fester Jan som sædvanlig i Hotellet med sine Damer, da Ingo træder ind: „Din Fader ligger for Døden!“

Men Jan slynger ham sit Glas i Hovedet til Svar, og Ingo gaar, dybt greben af Jans Fornedrelse.

Nu drøner Kanonerne. Nu er Bombardementet begyndt.

Gamle v. Goll dør. Elisa og Ingo staar ved Dødslejet i stille Bøn. Da pludselig braser Vindu og Mur ind, ramt af Granaterne.

Og Ingo griber Elisa, bærer hende bort, ud i den ulykkelige By, hvor Hus efter Hus skydes i Grus. Nu styrter Hotellet sammen. Jan og Didier ligger dræbte under den store Lysekron.

Men ude paa Landevejen sprænger en Hest afsted, bort fra den brændende By.

Den bærer to Mennesker, to lykkelige Hjerter, Elisa og Ingo, der nu for evig er sammenknyttede.

2946
1396
1550
261